

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
Б 32

«ДІАМАНТИ КОРОЛЕВИ ФРАНЦІЇ»

Герої повісті – тендітна юна скрипалька Оленка та її друзі – Антон, Сашко і Сергій під час відпочинку у таборі на березі Чорного моря випадково дізнаються про таємницю захованих неподалік коштовностей славнозвісної Міледі, героїні роману про трьох мушкетерів. Уночі друзі таємно вирушають на пошуки скарбу, але потрапляють у вир захоплюючих пригод. Їм доведеться здійснити небезпечну подорож у печеру контрабандистів, а також вступити у справжній двобій з викрадачами музейних цінностей.

Хто переможе в одвічному двобої зла і добра – підступність і ненависть, чи щирість і дружба?..

© Видавництво Старого Лева, 2014
Текст © Андрій Бачинський, 2014
Обкладинка © Наталка Гайда, 2014

Всі права захищено

ISBN 978-617-679-074-7

Розділ 1

НІЧНІ ГОСТІ, АБО ПЕРШЕ ЗНАЙОМСТВО

Оленка не могла заснути на новому місці. Вона лежала, заплющивши очі, й згадувала конкурс юних скрипалів, за перемогу в якому її нагородили путівкою до «Артеку». Мама тішилася тоді чи не більше за доньку. Тільки бабуся була невдоволена – бідкалася, що дівчинку зарано відпускати саму так далеко й залишати без нагляду батьків, що в дитячому таборі погано годують, що там домашня дитина потрапить під поганий вплив і, врешті, що там нікому буде контролювати її щоденні

вправи зі скрипкою. Знала б вона, що онука в таборі взагалі не займатиметься музикою!

Роман Іванович, учитель музичної школи, стверджував, що скрипка – найважчий музичний інструмент, і дитина має удосконалювати свою майстерність по кілька годин на день, щодня, без вихідних, рік у рік. Можливо, така методика й була занадто жорсткою, але завдяки їй Оленка перемогла.

Відтоді минув місяць, і ось юна скрипалька вже у Сімферополі, відпочиває в готелі міжнародного табору «Артек», а завтра вранці вирушить до дитячої мрії на березі Чорного моря. І дарма, що надворі вересень, що в морі навряд чи вже скупається, зате ще цілих три тижні можна не ходити до школи! «Оце супер! Однокласники за партами нудяться, а я ще відпочиватиму й відпочиватиму! І головне – жодної скрипки. Аж не віриться...», – думала Оленка, уявляючи шезлонг під пляжною парасолькою, себе у ньому, і не помітила, як двері до кімнати тихесенько прочинилися, й усередину прослизнули три чорні тіні.

Отямилася лише тоді, коли по щоці проповзло щось холодне й липке.

– О-о-ой! Хробаки! – верескнула вона, катапультуючись з ліжка, а заодно струшуючи з обличчя ту гидоту.

Раптом хтось схопив її за руки й почав заспокоювати:

– Тихо-тихо, та не крути так головою, немає тут хробаків.

Увімкнулося світло. Оленка побачила, що, крім неї, в кімнаті опинилися ще троє незнайомих хлопців. Вона набрала в легені повітря, аби заверещати ще голосніше, та один із прибульців прикрив їй рот рукою.

– Та заспокойся ти, навіжена! Ми свої. Просто пожартували.

– А-а-а! Грабують! – Оленка вирвалася з рук незнайомця й метнулася до дверей.

Та не встигла зробити й кількох кроків, як до кімнати увірвався огрядний дядько і, розмахуючи над головою шваброю, заволав:

– Усім стояти й не рухатися! Руки вгору! Стріляю без попередження!

Його руді вуса грізно стирчали. Озирнувшись навколо, власник войовничих вусів побачив у кімнаті лише трьох переляканих хлопчаків і дівчинку, що заніміла із роззявленим ротом.

Чоловік опустил швабру, оберся на неї, заправив у шорти смугастий тільник, з-під якого весь час намагалося вигулькнути чимале черевце, примружив око й вимовив з протягом:

– Та-а-ак, і що це в нас тут відбувається?
Один із хлопчаків прошепотів:

– Усе, нам криндик, закінчився наш табір.

– Це точно – сьогодні ж додому відправлять, – додав товариш, ховаючи руки за спину.

– Ну! – коротко, наче підганяючи коня, вигукнув чоловік, і його вуса ще грізніше настовбурчилися. – Що ти там ховаєш? Давай-давай, показуй!

Хлопець неохоче показав руки. У прай він тримав тюбик із зубною пастою.

– І що це таке?

– Ми... ми йшли зуби чистити перед сном і переплутали двері, – пробурмотів непроханий гість.

– О другій годині ночі? А чому зубна паста опинилася у неї на щоці? Переплутав дівчинку з умивальником?

Оленка повернулася до дзеркала й поглянула на своє відображення.

– От... от... от... – аж затнулася від обурення. – От негідники! По-вашому, моя голова схожа на мийку?

Вона вихопила тюбик з руки хлопця і щосили жбурнула об стіну. Тюбик чвакнув, і паста полетіла навсібіч.

Усі притихли й заворожено дивилися на химерні триколірні візерунки. Дядько, почухавши черевце, яке врешті все-таки вислизнуло з-під тільника, здивовано загудів:

– У-у-у... ну ти, мала, дасш. За що ж ти її так?

– А чому вони мене налякали? Звідки я знала, що то лише паста? Мені здалося, хробак по щоці повзе! Ненавиджу хробаків! Мало не померла зі страху!

– М-ми просто пожартувати хотіли, – пробелькотів найменший з хлопчаків.

Дядько усміхнувся й пригладив вуса, ніби заспокоюючи їхній войовничий запал. І ті справді відразу стали м'якими й пухнастими.

– Усе зрозуміло, – промовив. – Троє героїв вирішили першої ж ночі поглузувати з дівчинки, яка й так була перелякана, бо спить сама у великій кімнаті.

Оленка вперлася руками в боки й випадила обурено:

– І зовсім я не перелякана була, поки ці... не увірвалися без дозволу.

– Ми не увірвалися, – знову спробував виправдатися найменший. – Ми пожартувати хотіли – вуса намалювати, окуляри там і всяке таке. Та й не знали, що вона сама у кімнаті. Думали, що їх теж троє. Зранку

вони б прокинулися і так би й поїхали до «Артеку» розмальовані.

– Теж мені джентльмени! – похитав головою чоловік. – Де ви бачили, щоб жінка вийшла з кімнати, не причепурившись перед дзеркалом?

– Яка ж вона жінка? – здивувався хлопець і розсміявся, відчувши з інтонації вусатого череваня, що суворого покарання не буде.

Лише Оленка скоцюрбилася під простирадлом і зловісно позирала на всіх з-під лоба. «Ну нічого, я вам ще помщуся, ще познущаюся. Побачимо тоді, чи будуть у вас усмішки від вуха до вуха», – смакувала вона наперед різні способи покарання кривдників.

Чоловік сів біля неї:

– Тебе як звуть?

– Оленкою, – буркнула мала й додала підозріло: – А вам навіщо? Ви взагалі хто?

– Я? Ой, перепрошую, я ж не відрекомендувався. Отже, я – Лев Дмитрович, шеф-кухар ідальні табору «Янтарний», що належить до артеківського комплексу «Гірський». А ви, хлопці, до речі, у який табір їдете?

– У «Янтарний».

– Он як! А ти, Оленко?

– Я теж туди, – невдоволено пробурмотіла вона.

– От бачите, як усе гарно складається? Отже, нам завтра їхати разом. Я щойно з відпустки повернувся, а на ніч зупинився тут, у готелі. Уже й спав міцно, коли раптом почув крик. Схопив, що було під руками, й прибіг сюди, думав, злодії до чиєїсь кімнати залізли, а це ви тут дуркуєте. Ну, Оленко, годі сердитися, за три тижні ще так потоваришуєте, що й водою не розіллеш!

– Ще чого, – озвався довготелесий рудий хлопець, який досі мовчав, утупившись у підлогу. – Бракувало тільки з дівчиськом дружбу водити!

– А чом би й ні? Будете, немов трое мушкетерів і красуня Констанція!

– Мушкетерів четверо було.

– Ну то й що? Вас трое буде. Або так – четвертим мушкетером стану я. Як бачите, з мене вийде нічогенький Портос, еге ж? Головне, щоб ви не ображали, а захищали вашу даму серця.

– Ага, її образиш – такий лемент учинить, що всіх гвардійців на чолі з кардиналом принесе.

– Гляди, бо й сам залементуєш, коли я тобі щось подібне вночі влаштую! – гукнула Оленка.

– Ну от, – знову озвався довготелесий. – Яка з неї Констанція? Натуральна Міледі.

Сам погляд чого вартий. Може, в тебе й лілія наколота є?

– Я зараз своїми пазурами тобі обличчя прикрашу! – Дівчинка метнулася до хлопця, та Лев Дмитрович вчасно перехопив її руки.

– Годі-годі, спокійно. Що за порода жіноча? Тільки щось не по-їхньому, одразу лізуть кігтями очі видирати.

– Та немає в мене жодних кігтів. Я ж на скрипці граю. Це я так сказала, щоб полякати того самовпевненого індики.

– Усе, баста! – посуворішав шеф-кухар. – Ранок на носі, а ви досі чубитеся. Немає тут індиків. Познайомтеся, помиріться і потисніть одне одному руки. Вам ще цілих три тижні разом жити. Нумо, хлопці, підходьте першими до дами.

Довготелесий мляво подав Оленці руку й пробурмотів:

– Антон. Я з Києва. Дістав путівку за перемогу в республіканських змаганнях з легкої атлетики. Я добре у висоту стрибаю.

– Теж мені Бубка, – прошепотіла Оленка, проте Антон почув і відповів з гідністю:

– Бубка не Бубка, а чемпіоном України серед юніорів став. Зрозуміло, Олено Паганінівно?

– Бе-бе-бе, коник-стрибунець, – покривлялася Оленка й показала хлопцеві язик.

Якби таку неймовірно зухвалу поведінку побачила Оленчина бабуся, то читала б онучці мораль цілісінький день, а то й тиждень. Натомість Лев Дмитрович тільки цитьнув на неї й надав слово найменшому з хлопчаків.

– Я Сергій. З міста Ровеньки, що на Луганщині. Директор шахти, де працює мій тато, закупив кілька путівок сюди для дітей передовиків виробництва. Мій батько – заслужений гірник, то одна путівка й перепала йому, тобто мені.

– А я... а я... – знітився третій учасник нічної пригоди, – я з багатодітної сім'ї. Мене звать Олександром, але краще називати Сашком. Так і коротше, і прикольніше. Ми в селі на Вінниччині живемо. Нас у батьків восьмеро. – Ми найбільша багатодітна родина у районі, тому нам і виділили путівку. Мама, щоправда, нарікала, що не в літню зміну, що потім доведеться у школі надолужувати... Але добре й так, бо могли взагалі не дати – це ж «Артек», а не якийсь там районний оздоровчий табір.

– А для чого надолужувати? – здивувався Лев Дмитрович. – Тут теж працює

школа, і ви навчатиметеся згідно з навчальним планом.

– Як?! – Оленка знову мало не закричала. – Школа? У таборі? Хіба це можливо?! Ми ж їдемо відпочивати, а не мучитися!

У цьому хлопці були одноставні з Оленкою і теж обурилися такою очевидною несправедливістю.

– Тихо, діти, спокійно. Учитися ви будете лише до обіду, а після обіду й у вихідні – відпочивати, працювати у гуртках, і художньої самодіяльності теж, їздити на екскурсії.

– А коли домашні завдання виконувати?

– У нашій школі не задають домашніх завдань. Усе встигатимете на уроках. Вам сподобається, ось побачите. І, до речі, можете називати мене дядьком Левом – так теж коротше і прикольніше. Взагалі, я рідко кому дозволяю так звертатися до мене, але, враховуючи незвичність нашого знайомства...

– А ви й справді чимось на лева схожі, – зауважила Оленка, – такий же великий і рудий.

– Ет, який там з мене лев, – заперечив чоловік, махнувши рукою. – І «грива» вже посивіла, і стометрівку не те що за одинадцять, – за двадцять секунд не пробіжу. От колись...

Бачила б ти мене років із тридцять тому! Отоді я був справжнім левом. Сила й швидкість – ого! Кучері – ого-го! Що два тижні мусив підстригатися, бо безкозирка на голову не налазила. Я ж на Чорноморському флоті служив. Як ішов у парадній формі Севастопольською набережною, – усі дівчата на мене задивлялися! Ех... Коли відслужив, не хотілося у село повертатися, – море так і не відпустило від себе. От і влаштувався в «Артек» кухарем.

– Але ж ви моряк, а не кухар?

– Ну-у, я на кораблі коком служив, тобто корабельним кухарем.

Дядько Лев скрушно зиркнув на своє кругле черевце і вкотре спробував заховати «його величність» під тільник, та марно.

Хлопці розсміялися, про всяк випадок випросили у нього номер мобільного (знайомство із шеф-кухарем ніколи зайвим не буває), попрощались і розбрелися по кімнатах. Невдовзі ранок, тож подрімати хоч годинку не завадить.

Оленка помахала хлопцям рукою, мило посміхнулась і акуратно причинила за ними двері. А в її голові тим часом уже роїлися плани помсти нічним кривдникам...